

Farkas Árpád

DAMJANICH KÖPENYE

Följegyeztetett, hogy Damjanich tábornok együtt hált katonáival,
köpenybe burkolózván csatatereken, ha ütközetek
utáni tábortüzek pengéivel szikráztak össze a csillagok.
Regöli krónikás, hogy kivégzése után
a hóhér lehámozta róla köpenyét, magához vevé,
s szolgált is néki, miután elnyerte kiváló munkája jutalmául
a Magyarország főhóhéra magas címet,
munkaruhaként kísérve el Pestről vidéki útjaira is.
Ama köpönyeget látni vélték később Doberdónál,
Isonzónál rebtent visongó szárnya, sarka már-
tózott vérben a Tanácsköztársaság tócsáiban,
csüngeni vélték a Trianon-palota egyik széktámláján is.
Volt, aki látta Orgoványnál, majd a második nagy
háborúban a Don-kanyarban rozsdállani a szűz-
fehér havon. Később Szárazajtán rebtent, s besusogta
sejtelmesen az ötvenes éveket, ötvenhatban örvénylett
Pest utcáin, kitérve szárnya sarka szögletét
Erdélyre is.
Hült nyoma mára, csupán az éj bakacsinja terül, sus-
san lidércesen fölibénk. Vagy tán nem is éjszaka ez?
Mégis, mégis, a néhai jó Damjanich tábornok köpenye volna?

Forrás, 2020/10.

Farkas Árpád 1944-ben született Siménfalván (ma Románia). Verset és prózát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Kossuth-díjas.